

Jdu do sklepa a otvírám bágel.

Ten sklep leží v Iowě, je po dlouhý, krutý zimě a hluboko v tom batohu, odkud lovím maskáče, ještě pořád cejtím únorovej chlad. Sice jsme ty maskáče do pouště měli vrátit, ale já si ty svý nechal. Jsou rozdrbaný, od písku a sluníčka celý vyšisovaný a zůstaly na nich fleky od ropnýho deště, co nám v Kuvajtu padal na hlavu z hořících vrtů. Už mi ani nejsou. Když jsem sloužil u pěchoty, cvičil jsem třicet hodin tejdně. Co jsem pryč, cvičím zhruba třicet hodin ročně. Břicho mám už pomalu někam ke stehnům. Blůzu dopnu, ale jen tak tak. Vytahuju mapy Kuvajtu a Saúdský Arábie. Hlídkový sešity. Fotky. Dopisy. Svůj deník se skrovnejma zápiskama. Letáky koaliční propagandy. Mosaznej čistič hlavně pro odstřelovací pušku M40A1. Pár nábojů ráže .50. Přemejšlím, jak asi musím působit na nočního chodce, co do sklepa nahlídne okýnkem: kliše jak vystřižený z filmu, starej válečník, co se pomát, si prohlíží svý relikvie, aby se dostal do ráže, a pak vyběhne na ulici a přesnou palbou postřílí pár lidí. Jenže já jsem se nepomát. Sice na tom nejsem nejlíp, ale magor taky nejsem. Něco hledám. Jo, vzpomínky. Kotouček filmu. Nejenom čas. Léta běží. Něco víc než jenom čas. Postupně se k tomu dostávám – otevřel jsem bágel a teď se musím otevřít i já sám.